

Ljubi, dokler imaš čas!

Po enaindvajsetih letih zakona sem odkril neki drug način za ohranjanje žive ljubezni. Pred kratkim sem se odločil, da bom šel ven z drugo žensko. Resnično, pobudo je dala moja žena. Nekega dne mi je rekla:

»Jaz vem, da me ti ljubiš. Življenje je kratko. Moraš posvetiti poseben čas tej ženski.«

Ta druga je bila moja mati, že več let vdova. Občasno sem jo obiskoval, a ne pogosto. Izgovorov ni manjkalo: delo, otroci, čas za družino ...

Tistega večera sem telefoniral svoji mami in jo povabil, da bi šla nekega dne z mano na večerjo in nato bi lahko šla še gledat kakšen lep film.

»Kaj se dogaja? Je kaj narobe?« je bil takojšen odgovor moje mame, ki je ena tistih oseb, ki se boji, da bo slišala slabe novice, če ji kdo telefonira pozno zvečer in jo preseneti s povabilom.

»Sem mislil, da bi lahko preživela nekaj uric skupaj, midva sama.«

Trenutek tišine. Nato pa:

»Zelo bi mi bilo všeč!«

In tako sem jo nekega večera po službi šel iskat z avtom. Bil sem tako nestrpen, kot da bi bilo to najino prvo srečanje. Tudi ona je bila vznemirjena. Čakala

me je že pripravljena na pragu hiše. Šla je k frizerki in nosila je lepo obleko, ki ji je zelo pristajala.

»V službi sem povedal sodelavkam, da grem ven s tabo. Naročile so mi, da te moram pozdraviti.«

Šla sva v restavracijo, ne preveč prefinjeno, a zelo prijetno. Mama mi je podala roko, kot da bi bila prava dama. Usedla sva se in bral sem ji iz jedilnega lista. Mama me je gledala, nato se je zresnila in prasnila v glasen smeh ter me spomnila: »Ko si bil majhen, sem ti jaz brala iz jedilnega lista.«

»Torej je zdaj napočil čas, da ti povrnem uslugo.«

Veselo sva večerjala in najin pogovor se je tako zavlekel, da sva zamudila film. Ko sva odšla, mi je mama predlagala:

»Rada bi šla še kdaj ven, a takrat bom plačala jaz, v redu?«

Ko sem prišel domov, me je žena vprašala, kako je bilo.

»Bolje, kot sem lahko upal.«

Čez nekaj dni je mamo nenadoma zadel smrten infarkt. Nato so minevali žalostni in prazni dnevi. Čutil sem njeno odsotnost in hkrati me je njen nežen in osrečujoč spomin spremljal vsak trenutek. Nekega dne sem od lastnika restavracije, kamor sem šel z njo na večerjo, dobil kuverto. V njej je bil ček in kratko pisemce. Takoj sem prepoznal mamino pisavo: *»Ta ček je za predhodno plačilo večerje, ki sva jo načrtovala. Bila sem skoraj prepričana, da mi ne bo uspelo, zato sem*

pustila pripravljen ček. Hočem, da tvoja žena zavzame moje mesto in da se usedeta k najini mizi. Sin, ti si ne boš mogel nikoli predstavljati, kaj je meni pomenila tista večerja in ure, ki sva jih skupaj preživela. Rada te imam. Mama.»

»VAŠA ŽALOST SE BO SPREMENILA V VESELJE«.

Jezus (Jn 16,20)

